

Osobní zisk je daň, kterou platí společnost za zvýšení produktivity. Podle progresivců - marxistů je to špatně

- CZ24 News | 1. září 2023

Zisk je podle marxistů něco, čeho bylo dosaženo na úkor druhých. Že když má někdo více než ten druhý, je na tom něco špatně. Navíc, když to dává okázale najevo. Ale z pohledu společnosti je osobní zisk daň, kterou platí tomu, kdo dokázal zvýšit produktivitu, ze které mají prospěch všichni.

Salvátor Dalí, katalánský malíř, se v okázalosti vyžíval. Jeho asi nejprovokativnější nápad, tedy údajně, se jmenoval bar „U dělové koule“. Bar měl být někde na kraji obytné čtvrti. Myšlenka byla jednoduchá. Pokaždé, když některý z hostů dosáhne útraty tisíc dolarů, vystřelí obsluha ránu z děla na střeše. Salvátor Dalí se údajně bavil představou, jak o půlnoci vzbudí výstřelem půl čtvrti a lidi se budou na posteli vztekle obracet se slovy „zas nějaký kretén utratil tisíc dolarů“.

Reakce každého normálního člověka je honem něco udělat, nejlépe vystřelit z Aurory. Ta drzost totiž bere dech. Přesto by to společnost měla zkousnout a napařit mu pouze pokutu za rušení nočního klidu. Opakovaně, dokud toho nenechá.

Osobní zisk je obrácená daň

Zisk jedince je daň, kterou mu platí společnost za to, že dokázal zlepšit život ostatním.

Ve svobodné společnosti má každý možnost zkusit nabídnout tomu druhému něco levnějšího nebo lepšího. Pokud se mu to povede, vzniká zisk. Ale jedině tehdy, když to dělá dobře.

Zisk jedince je daň placená společností za vyšší produktivitu, které dosáhla proto, že to někdo vymyslel a uskutečnil s rizikem ztráty vlastních peněz. Zakladatel společnosti Lidl vymyslel, jak dostat k lidem potraviny výrazně levněji. Stal se odporně bohatým, ale jen proto, že miliony lidí ušetřily ještě mnohem více za potraviny.

Zisk je daň. Jako každá daň je nepříjemná, ale přesto stojí za to ji zaplatit. Je to společenská daň za blahobyť, která dává jedinci motivaci zkoušet něco nového bez garance úspěchu.

Ferrari je také daň

V ideálním světě by každý, kdo nějakého zisku dosáhne, věnoval jeho značnou část, ne-li všechen, na nějaké bohuľibé účely. Ale svět ideální není. „Kdo z vás je bez hříchu, první na ni hod' kamenem,“ říká Janovo osmé evangelium. Kdo si je jistý, že by v případě dosažení osobního zisku po letech strádání odolal a nekoupil si to, po čem celý život toužil? Nebo něco malého na předvedení se? Všichni lidé jsou hříšní.

Ferrari je daň za svobodu. Že to každý může zkusit a že si v případě úspěchu může koupit Ferrari.

Marxisté a socialističtí věrozvěsti o zisku tvrdí, že to je něco, co si bere kapitalista a o co je tedy cena výrobku vyšší, než by nutně musela být.

Kdyby byli ekonomové odkázáni pouze na ekonometrické modely, dalo by se asi i úspěšně

argumentovat, že by to tak mohlo být. Že zisk zbytečně zdražuje celou produkci a že kdyby se ho společnost zbavila, bude všechno levnější.

Ale tak to není.

Praktické výsledky jsou jasné

Zisk, který společnost nechá těm, již neustále hledají levnější nebo lepší výrobky, je mnohonásobně vykompenzován zvýšením produktivity, ze kterého má prospěch celá společnost. Od Sovětského Svazu k Venezuele bylo empiricky prokázáno, že se to společnosti vyplatí.

Zpracoval: D. Tolar

[ZDROJ](#)